

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26.08.2015, sen. zn. 29 NSČR 2/2014, ECLI:CZ:NS:2015:29.NSČR.2.2014.1

Číslo: 48/2016

Právní věta: O tom, zda insolvenční správce má být zproštěn funkce, rozhoduje insolvenční soud v intencích § 32 odst. 1 insolvenčního zákona "po slyšení insolvenčního správce" (tedy na základě vysvětlení, jež insolvenční správce podal k tvrzením osoby, jež žádá jeho zproštění) a na základě obsahu insolvenčního spisu, jenž by měl příslušná tvrzení potvrdit nebo vyvracet. Hodnotící skutkové soudy o (ne)opodstatněnosti návrhu, aby insolvenční správce byl zproštěn funkce, pak insolvenční soud zásadně přijímá na základě obsahu spisu, aniž by formálně prováděl dokazování listinami tvořícími obsah insolvenčního spisu.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 26.08.2015

Spisová značka: 29 NSCR 2/2014

Číslo rozhodnutí: 48

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Insolvence, Insolvenční správce

Předpisy: § 32 odst. 1 IZ

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání dlužníka proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 9. 2013, sp. zn. KSPL 27 INS 4224/2011, 2 VSPH 489/2013.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Vrchní soud v Praze k odvolání dlužníka usnesením ze dne 13. 9. 2013, potvrdil usnesení ze dne 5. 3. 2013, jímž Krajský soud v Plzni (dále jen „insolvenční soud“) nevyhověl návrhu dlužníka (V. H.) na zproštění JUDr. J. C. funkce insolvenčního správce dlužníka.

2. Odvolací soud - vycházející z ustanovení § 32 odst. 1 a § 36 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) a odkazuje na skutková zjištění učiněná insolvenčním soudem - uzavřel, že za relevantní důvody, pro něž může insolvenční soud zprostit insolvenčního správce funkce, považuje zejména skutečnost, že při výkonu své funkce neplní insolvenční správce řádně povinnosti vyplývající pro něj z ustanovení § 36 insolvenčního zákona, liknavě provádí soupis majetkové podstaty, zpeněžuje majetek podstaty v rozporu s ustanoveními § 225 odst. 4 nebo § 226

odst. 5 insolvenčního zákona, neplní povinnost uzavřít smlouvu o pojištění odpovědnosti za škodu, která by mohla vzniknout v souvislosti s výkonem funkce správce nebo ve věci postupuje nekvalifikovaně. Důležitým důvodem pro zproštění funkce správce může být také skutečnost, že bezdůvodně nesplní závazný pokyn insolvenčního soudu nebo zajištěného věřitele anebo vykonatelný rozsudek týkající se vyloučení majetku z majetkové podstaty. V závislosti na míře a intenzitě pochybení může vést i zjištění ojedinělého, leč závažného porušení důležité povinnosti stanovené zákonem nebo uložené (insolvenčním) soudem k tomu, že (insolvenční) soud zproští správce funkce; obvykle se však – jde-li se o pochybení méně závažné – omezí na to, že využije svého oprávnění uložit správci pořádkovou pokutu.

3. Dále odvolací soud poukázal na korespondenci vedenou mezi dlužníkem (jeho zástupcem) a insolvenčním správcem, týkající se prodeje majetku dlužníka sloužícího k zajištění pohledávky věřitele č. 4 (Českomoravské stavební spořitelny, a. s.), na jejímž základě považoval za „vyvrácené“ námitky dlužníka o tom, že insolvenční správce je „nekontaktní“ a neposkytuje dlužníku (jeho zástupci) potřebné informace o připravovaném zpeněžování nemovitostí, jež jsou předmětem zajištění.

4. S poukazem na ustanovení § 398 odst. 3 věty poslední, § 409 odst. 3 a § 289 odst. 3 insolvenčního zákona shledal „námitky“ dlužníka ohledně minimální prodejní ceny nemovitostí, včetně jeho (ničím nepodložených) obav o prodeji pod cenou, předčasnými s tím, že dlužníku nic nebrání v tom, aby (případný) znalecký posudek o ceně nemovitostí předložil insolvenčnímu soudu k posouzení, nehledě na to, že platnost smluv, jimiž dojde ke zpeněžení mimo dražbu, lze napadnout žalobou.

5. Konečně odvolací soud doplnil, že není-li dlužník spokojen s rozsahem informací, jež mu insolvenční správce poskytuje, může požádat insolvenční soud, aby v rámci dohlédací činnosti podle ustanovení § 11 insolvenčního zákona „určité listiny či vysvětlení od správce vyžádal a založil je do insolvenčního spisu; že by tak učinil, se z obsahu spisu nepodává“.

6. Jelikož odvolací soud (ve shodě s insolvenčním soudem) dospěl k závěru, že v řízení nebylo zjištěno, že by insolvenční správce neplnil řádně své povinnosti nebo nepostupoval při výkonu funkce s odbornou péčí anebo že by závažně porušil důležitou povinnost uloženou mu zákonem nebo soudem, usnesení insolvenčního soudu jako věcně správné potvrdil, když „jiný názor dlužníka na cenu nemovitostí a jiné představy o průběhu insolvenčního řízení důvodem pro zproštění správce jeho funkce být nemůže“.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

7. Proti usnesení odvolacího soudu podal dlužník dovolání, které má za přípustné podle ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, maje za to, že dovolacím soudem dosud nebyla vyřešena otázka, zda „je insolvenční správce povinen plnit informační povinnost vůči dlužníkovi a pokud tak nečiní, zda jde o porušení jeho povinností a dále, zda v případě, že soud a věřitelský výbor dosud neschválili prodej mimo dražbu ve smyslu ustanovení § 289 insolvenčního zákona, může insolvenční správce činit úkony směřující k takovému prodeji mimo dražbu, respektive zda zatížení majetkové podstaty náklady souvisejícími s prodejem mimo dražbu před tím, než dojde ke schválení takového prodeje ve smyslu ustanovení § 289 insolvenčního zákona, je porušením povinnosti insolvenčního správce jednat s odbornou péčí“.

8. Dovolatel namítá existenci dovolacího důvodu podle ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř., tj. že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

9. Dovolatel rekapituluje dosavadní průběh řízení a „konstatuje“, že soudy obou stupňů se s jeho

námitkami řádně nevypořádaly a ve svých rozhodnutích vycházely výlučně ze sdělení insolvenčního správce. Poukazuje na nedostatky ve skutkových zjištěních co do „pověření znalce provedením znaleckého posudku“ a (případného) provedení prodeje nemovitostí dlužníka „realitní kanceláří N., a. s.“. Takový postup považuje za rozporný s procesními zásadami, právními předpisy i ustálenou rozhodovací praxí.

10. Dále akcentuje, že má-li insolvenční správce vůči dlužníkovi, s jehož majetkem hospodaří, „určité“ povinnosti, nemůže jednat libovolně a k tíži dlužníka, neboť to nebude insolvenční správce, nýbrž dlužník, z jehož majetku budou případné náklady na znalce či realitní kancelář hrazeny, respektive, jehož majetek bude prodán „pod cenou“. „Je jistě právem, ba dokonce povinností dlužníka, zajímat se o to, jakým způsobem je s jeho majetkem nakládáno, a starat se o to, aby mu postupem správce nevznikla škoda, respektive, aby nemusel hradit zbytečné náklady, které si insolvenční správce usmyslí. Insolvenční správce pak má nepochybně vůči dlužníkovi informační povinnost, neboť je odpovědný nejen věřitelům, ale i dlužníkovi, který má např. možnost domáhat se vůči správci náhrady škody stejně tak, jako má právo podat návrh na zproštění insolvenčního správce funkce, pokud tento neplní řádně své povinnosti“.

11. V této souvislosti má dovolatel za to, že insolvenční správce informační povinnost ve vztahu k němu neplní a na v dovolání specifikované dopisy nereaguje. Dospěly-li soudy nižších stupňů k závěru, že insolvenční správce informační povinnost ve vztahu k dlužníkovi (o zamyšlených úkonech ve věci, týkají-li se dlužníka či jeho majetku) nemá, respektive, že neplnění takové informační povinnosti není porušením povinností insolvenčního správce ve smyslu ustanovení § 32 insolvenčního zákona, je jejich právní posouzení věci nesprávné.

12. Konečně dovolatel zdůrazňuje, že podniká-li insolvenční správce „nákladné úkony jako je zadání znaleckého posudku či uzavření zprostředkovatelské smlouvy s realitní kanceláří“, aniž by soud či věřitelský výbor vůbec s takovým prodejem vyslovil souhlas, a nepředložil-li dlužníkovi (ani soudu) pokyn zajištěného věřitele ke zpeněžení nemovitostí, nejedná s péčí řádného hospodáře a zjevně zatěžuje majetkovou podstatu dlužníka zcela zbytečnými náklady. „Za takové situace jsou úkony insolvenčního správce, realitní kanceláře či znalce přinejmenším předčasné, neboť není zřejmé, zda pokyn zajištěného věřitele není v rozporu se zákonem, respektive není zřejmé, zda insolvenční soud nestanoví podmínky prodeje v jiném rámci, než v jakém postupuje insolvenční správce“. Přitom dovolatel „několikrát insolvenčního správce kontaktoval s tím, že by měl zájemce o koupi nemovitostí, ten sdělení zcela ignoroval a prodej nemovitostí zadal realitní kanceláři, která nepochybně nezprostředkuje prodej zdarma, nýbrž za peníze dlužníka“. Zadáním prodeje nemovitostí realitní kanceláří z Prahy a vypracování znaleckého posudku znalci z Prahy se navíc zvýší náklady s tím spojené „minimálně o cestovné“ a výše popsané jednání tak nelze považovat „po hospodářské stránce za pečlivé“.

13. Proto dovolatel požaduje, aby Nejvyšší soud rozhodnutí soudů nižších stupňů zrušil a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

III.

Přípustnost dovolání

14. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 31. 12. 2013) je dáno tím, že dovoláním napadené rozhodnutí bylo vydáno před 1. 1. 2014.

15. Dovolání dlužníka je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř. a to k řešení otázky dovolatelem otevřené, dosud v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu bezezbytku nezodpovězené.

IV.

Důvodnost dovolání

16. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

17. Podle ustanovení 5 insolvenčního zákona insolvenční řízení spočívá zejména na těchto zásadách: a) insolvenční řízení musí být vedeno tak, aby žádný z účastníků nebyl nespravedlivě poškozen nebo nedovoleně zvýhodněn a aby se dosáhlo rychlého, hospodárného a co nejvyššího uspokojení věřitelů; b) věřitelé, kteří mají podle tohoto zákona zásadně stejné nebo obdobné postavení, mají v insolvenčním řízení rovné možnosti; c) nestanoví-li tento zákon jinak, nelze práva věřitele nabytá v dobré víře před zahájením insolvenčního řízení omezit rozhodnutím insolvenčního soudu ani postupem insolvenčního správce; d) věřitelé jsou povinni zdržet se jednání, směřujícího k uspokojení jejich pohledávek mimo insolvenční řízení, ledaže to dovoluje zákon.

Podle ustanovení § 11 insolvenčního zákona při výkonu dohlédací činnosti insolvenční soud rozhoduje o záležitostech, které se týkají průběhu insolvenčního řízení, činí opatření potřebná k zajištění jeho účelu a ukládá povinnosti, týkající se činnosti jednotlivých subjektů řízení (odstavec 1). Insolvenční soud je oprávněn vyžadovat od insolvenčního správce zprávy a vysvětlení o jeho postupu, nahlížet do jeho účtů a konat potřebná šetření. Je oprávněn dávat insolvenčnímu správci pokyny a uložit mu, aby si vyžádal k určitým otázkám stanovisko věřitelského výboru (odstavec 2).

Podle ustanovení § 32 odst. 1 insolvenčního zákona insolvenčního správce, který neplní řádně své povinnosti nebo který nepostupuje při výkonu své funkce s odbornou péčí anebo který závažně porušil důležitou povinnost, uloženou mu zákonem nebo soudem, může insolvenční soud na návrh věřitelského orgánu nebo dlužníka anebo i bez tohoto návrhu jeho funkce zprostit. Učiní tak zpravidla po slyšení insolvenčního správce; o podaném návrhu rozhodne neprodleně.

Podle ustanovení § 230 insolvenčního zákona správou majetkové podstaty se rozumí zejména činnost, jakož i právní úkony a opatření z ní vyplývající, pokud směřuje k tomu, aby a) nedocházelo ke znehodnocení majetkové podstaty, zejména aby nedošlo k odstranění, zničení, poškození nebo odcizení majetku, který do ní náleží, b) majetek náležející do majetkové podstaty byl využíván v souladu se svým určením, pokud tomu nebrání jiné okolnosti, c) se majetková podstata rozmnožila, lze-li takovou činnost rozumně očekávat se zřetelem ke stavu majetkové podstaty a obvyklým obchodním příležitostem, d) byly vymoženy pohledávky dlužníka včetně plnění z neplatných a neúčinných právních úkonů (odstavec 1). Jde-li o správu věci, práva, pohledávky nebo jiné majetkové hodnoty, která slouží k zajištění pohledávky, je insolvenční správce vázán pokyny zajištěného věřitele, směřujícími k řádné správě; je-li zajištěných věřitelů více, mohou tyto pokyny udělit insolvenčnímu správci pouze společně. Insolvenční správce může tyto pokyny odmítnout, má-li za to, že nesměřují k řádné správě; v takovém případě požádá insolvenční soud o jejich přezkoumání v rámci dohlédací činnosti (odstavec 2).

Podle ustanovení § 398 odst. 3 insolvenčního zákona při oddlužení plněním splátkového kalendáře je dlužník povinen po dobu 5 let měsíčně splácet nezajištěným věřitelům ze svých příjmů částku ve stejném rozsahu, v jakém z nich mohou být při výkonu rozhodnutí nebo při exekuci uspokojeny přednostní pohledávky. Tuto částku rozvrhne dlužník prostřednictvím insolvenčního správce mezi nezajištěné věřitele podle poměru jejich pohledávek způsobem určeným v rozhodnutí insolvenčního soudu o schválení oddlužení. Zajištění věřitelé se uspokojí jen z výtěžku zpeněžení zajištění; při tomto zpeněžení se postupuje obdobně podle ustanovení o zpeněžení zajištění v konkursu.

Podle ustanovení § 409 insolvenčního zákona od schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře má dispoziční oprávnění k příjmům, které získá po schválení oddlužení, dlužník. S takto nabytými

příjmy je dlužník povinen naložit způsobem uvedeným v rozhodnutí o schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře (odstavec 1). Dispoziční oprávnění k majetku, náležejícímu do majetkové podstaty v době schválení oddlužení, má od právní moci rozhodnutí o schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře dlužník; to neplatí, jde-li o majetek, který slouží k zajištění (odstavec 2). Majetek, který slouží k zajištění, zpeněží insolvenční správce po schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře, nejdříve však po zjištění pravosti, výše a pořadí zajištěné pohledávky, požádá-li o to zajištěný věřitel. Výtěžek zpeněžení vydá zajištěnému věřiteli; přitom postupuje obdobně podle ustanovení o zpeněžení zajištění v konkursu (odstavec 3).

Podle ustanovení § 293 insolvenčního zákona jde-li o zpeněžení věci, práva, pohledávky nebo jiné majetkové hodnoty, která slouží k zajištění pohledávky, je insolvenční správce vázán pokyny zajištěného věřitele směřujícími ke zpeněžení; je-li zajištěných věřitelů více, mohou tyto pokyny udělit insolvenčnímu správci pouze společně. Insolvenční správce může tyto pokyny odmítnout, má-li za to, že předmět zajištění lze zpeněžit výhodněji; v takovém případě požádá insolvenční soud o jejich přezkoumání v rámci dohlédací činnosti.

18. Nejvyšší soud v prvé řadě připomíná, že ustanovení § 32 odst. 1 insolvenčního zákona patří k právním normám s relativně neurčitou hypotézou, tj. k právním normám, jejichž hypotéza není stanovena přímo právním předpisem a které tak přenechávají soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností.

19. Dále Nejvyšší soud zdůrazňuje, že rozhodovací praxi soudů při výkladu ustanovení § 32 odst. 1 insolvenčního zákona sjednotil tím, že pod číslem 91/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek uveřejnil usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 27. 6. 2014, sen. zn. [2 VSOL 358/2014](#). V tomto usnesení označený odvolací soud formuloval a odůvodnil závěr, od něhož nemá Nejvyšší soud důvod se odchýlit ani v poměrech projednávané věci, podle kterého důležitým důvodem pro zproštění funkce insolvenčního správce ve smyslu ustanovení § 32 odst. 1 insolvenčního zákona je zejména skutečnost, že při výkonu funkce neplní insolvenční správce řádně povinnosti vyplývající pro něj z ustanovení § 36 insolvenčního zákona, liknavě provádí soupis majetkové podstaty, zpeněžuje majetek náležející do majetkové podstaty v rozporu s ustanovením § 225 odst. 4 nebo s ustanovením § 226 odst. 5 insolvenčního zákona, nebo že nesplnil povinnost uzavřít smlouvu o pojištění odpovědnosti za škodu, která by mohla vzniknout v souvislosti s výkonem funkce. Takovým důvodem může být též skutečnost, že insolvenční správce bezdůvodně nesplní závazný pokyn insolvenčního soudu nebo zajištěného věřitele, nebo že nerespektuje soudní rozhodnutí o vyloučení majetku z majetkové podstaty. V závislosti na míře a intenzitě pochybení insolvenčního správce může vést soud ke zproštění správce funkce i zjištění ojedinělého, leč závažného, porušení důležité povinnosti stanovené zákonem nebo uložené soudem.

20. Insolvenční zákon výslovně neupravuje „informační“ povinnost insolvenčního správce vůči dlužníku, jehož úpadek je řešen oddlužením ve formě plnění splátkového kalendáře, ohledně postupu směřujícího k uspokojení pohledávky zajištěného věřitele (§ 398 odst. 3, věta poslední, a § 409 odst. 3 insolvenčního zákona ve spojení s § 286 a násl. insolvenčního zákona). Nicméně ze zásady obsažené v ustanovení § 5 písm. a) insolvenčního zákona (podle níž musí být insolvenční řízení vedeno tak, aby žádný z účastníků nebyl nespravedlivě poškozen nebo nedovoleně zvýhodněn a aby se dosáhlo rychlého, hospodárného a co nejvyššího uspokojení věřitelů), jež se nepochybně vztahuje i na dlužníka (§ 14 odst. 1 insolvenčního zákona), lze dovodit, že projeví-li dlužník (vážný a shora zmíněné zásadě insolvenčního řízení odpovídající) „zájem“ o to, jakým způsobem hodlá insolvenční správce postupovat při uspokojení pohledávky zajištěného věřitele, mělo by se mu dostat (od insolvenčního správce, popřípadě od insolvenčního soudu) takových informací, aby měl možnost se k postupu insolvenčního správce vyjádřit.

21. Na druhé straně ovšem nelze přehlédnout, že základním informačním zdrojem o průběhu insolvenčního řízení je insolvenční rejstřík, v němž insolvenční soud zveřejňuje chronologicky s uvedením okamžiku vložení: a) rozhodnutí insolvenčního soudu vydaná v insolvenčním řízení a v incidenčních sporech, b) veškerá podání, která se vkládají do soudního spisu vedeného insolvenčním soudem ohledně dlužníka, nestanoví-li insolvenční zákon jinak a c) další informace, o kterých tak stanoví insolvenční zákon (§ 419 a násl. insolvenčního zákona). Dále jsou práva dlužníka v insolvenčním řízení chráněna tím, že dlužníku jsou písemnosti v insolvenčním řízení doručovány, nestanoví-li insolvenční zákon jinak, zvláště (§ 75 odst. 2 insolvenčního zákona), přičemž dlužník (jako účastník insolvenčního řízení) má rovněž právo nahlížet do soudního spisu, s výjimkou protokolu o hlasování, a činit si z něho výpisy a opisy (§ 44 odst. 1 o. s. ř., ve spojení s § 7 a § 126 odst. 1 insolvenčního zákona). Konečně, má-li dlužník oprávněné pochybnosti o správnosti postupu insolvenčního správce v souvislosti s uspokojením pohledávky zajištěného věřitele, může požádat insolvenční soud, aby v rámci dohlédací činnosti (§ 10 a § 11 insolvenčního zákona) zjednal nápravu.

22. Promítnuto do poměrů projednávané věci a s přihlédnutím ke skutkovému stavu, na jehož základě soudy nižších stupňů vybudovaly (následné) právní posouzení a jehož správnost nelze dovoláním po právu zpochybnit (srov. ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř.), shledává Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu věcně správným.

23. Argumentace dovolatele vztahující se k (ne)poskytnutí informací insolvenčním správcem ohledně možného postupu dlužníkem tvrzeného „zájemce“ o koupi zástavy, výtěžek jejíhož zpeněžení měl sloužit k uspokojení pohledávky zajištěného věřitele, je totiž zjevně nepřipadná již proto, že povinnost insolvenčního správce poskytovat (zvláště) třetím osobám „poučení“ o tom, jak se mají chovat, chtějí-li se účastnit (jako zájemci o koupi zástavy) procesu zpeněžení zajištění, z insolvenčního zákona (ani ze zásad insolvenčního řízení) neplyne.

24. Jde-li o výhrady týkající se „ohledání“ zástavy za účelem jejího ocenění, včetně prohlídky zástavy, v tomto směru dovolatel odvolacímu soudu (a insolvenčnímu soudu) vytýká pochybení při hodnocení důkazů a současně (posuzováno podle obsahu dovolání) neúplnost skutkových zjištění.

25. Přitom hodnocení důkazů nelze – se zřetelem na zásadu volného hodnocení důkazů zakotvenou v ustanovení § 132 o. s. ř. – úspěšně napadnout žádným dovolacím důvodem. K tomu srov. např. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2011, sen. zn. [29 NSČR 29/2009](#), uveřejněného pod číslem 108/2011 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek (včetně tam zmíněného odkazu na náleží Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1997, sp. zn. [IV. ÚS 191/96](#), uveřejněný pod číslem 1/1997 Sbírký náleží a usnesení Ústavního soudu), nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 7. 2005, sp. zn. [29 Odo 1058/2003](#), uveřejněný v časopise Soudní judikatura č. 9, ročník 2005, pod číslem 145.

26. Navíc o tom, zda insolvenční správce má být zproštěn funkce (podle § 32 insolvenčního zákona), rozhoduje insolvenční soud „po slyšení insolvenčního správce“ (tedy na základě vysvětlení, jež insolvenční správce podal k tvrzením osoby, jež žádá jeho zproštění) a na základě obsahu insolvenčního spisu, jenž by měl příslušná tvrzení potvrzovat nebo vyvracet. Hodnotící skutkové soudy o (ne)opodstatněnosti návrhu, aby insolvenční správce byl zproštěn funkce, pak insolvenční soud zásadně přijímá na základě obsahu spisu, aniž by formálně prováděl dokazování listinami tvořícími obsah insolvenčního spisu. Je tomu tak i proto, že postupuje-li insolvenční správce při výkonu funkce svědomitě a s odbornou péčí (§ 36 odst. 1 insolvenčního zákona), projevuje se to zpravidla i dokumentací jeho postupu (lhostejno, zda na vyžádání insolvenčního soudu při výkonu dohlédací činnosti nebo prostřednictvím insolvenčního spisu) a neděje-li se tak, jsou případné nedostatky postupu insolvenčního správce patrný právě již z insolvenčního spisu. Tomu ostatně odpovídá též zákonem předepsaný požadavek, aby insolvenční soud rozhodl o podaném návrhu „neprodleně“ (§ 32 odst. 1 poslední věta insolvenčního zákona).“

27. Na základě informací, které insolvenční správce (dle skutkových závěrů soudů nižších stupňů) ohledně zamýšleného postupu při uspokojení pohledávky zajištěného věřitele dlužníku sdělil (tj. že obdržel pokyn zajištěného věřitele k zpeněžení zástavy a začal činit „kroky“ za účelem vypracování znaleckého posudku k ceně zástavy), si dlužník musel být vědom toho, jak hodlá insolvenční správce ve věci uspokojení pohledávky zajištěného věřitele postupovat. Měl-li za to, že informace, které obdržel od insolvenčního správce, nejsou dostatečné, mohl se obrátit na insolvenční soud, který by oprávněnost jeho požadavku posoudil a případně v tomto směru učinil opatření potřebné k zajištění účelu insolvenčního řízení.

28. Další námitky dlužníka se soustřeďují k dovolatelem tvrzenému jednání insolvenčního správce v rozporu s péčí „řádného hospodáře“, když insolvenční správce – podle názoru dovolatele – zadal znalecký posudek (k ocenění zástavy) a uzavřel zprostředkovatelskou smlouvu s realitní kanceláří, aniž by (insolvenční) soud či věřitelský výbor schválil prodej zástavy mimo dražbu, respektive stanovil podmínky prodeje. I v tomto směru jsou „obavy“ dovolatele přinejmenším předčasné, když posouzení účelnosti (či naopak zbytečnosti) vynaložených nákladů bude odvislé (až) od okolností, jež měly nastat v budoucnu. Navíc i zde platí, že o svých pochybnostech co do správnosti postupu insolvenčního správce měl dlužník především informovat insolvenční soud, jenž disponuje oprávněními ke zjednání nápravy.

29. V poměrech dané věci je tak zjevné, že výhrady vznesené dlužníkem, včetně skutečností plynoucích z obsahu spisu, nenasvědčují závěru, podle něhož by insolvenční správce porušil své povinnosti ve vztahu k dlužníku.

30. Samotná nespokojenost dlužníka s tím, jak ho informuje insolvenční správce o svém postupu, jde-li o úkony směřující ke zpeněžení zástavy a k uspokojení pohledávky zajištěného věřitele z výtěžku zpeněžení, včetně (ne)účelnosti či (ne)hospodárnosti těchto úkonů, není (nemůže být) důvodem ke zproštění funkce insolvenčního správce (§ 32 insolvenčního zákona).

31. Jelikož se dovolateli prostřednictvím uplatněného dovolacího důvodu správnost rozhodnutí odvolacího soudu zpochybnit nepodařilo, Nejvyšší soud dovolání podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.